

Prostory ticha

Poesie | 12.7.2010 @ 6.00

V prostorách mlčení v katedrále ticha,
tam je můj tajný kout a skrýš.
Lehounce a hladce se tam dýchá,
v tom tichu měkkém jako plyš.

To není stručnost, nebo vzdor,
spíš zastavení času.
A ochrání nás od vezdejších ďasů
tichožroutů, od potvor.

Stolečku, prostři se! Hrnečku vař!
Každý den mohou být hody!
Právě tak na třpytku chytá tmář
a říká, co se mu hodí.

Mluvkové nám vodu kalí,
v tichu se ví, kdo je kdo.
Hloupí jsou ti, co se smáli
z ušňupaných anekdot.

Jako krky krmných ptáků
ticho polykají.
Už za kliku od baráku
zabírají, zabírají.

Ve hře je víc, než my jen.
Cesta jde za římsu.
Za smích všivých hyen
i bídu sytých psů.

Zajisté vím o meritu,
ve kterém smysl jesti.
Jednou je a jindy není tu.
Tiché a plaché štěstí.

Na kopci je ostrý kámen,
nikdo není jako On.
Hle, krev stéká z Jeho ramen.
Kristus Ježíš, Skandalon.

Chtěl bych, Pane, chůzi
svěsti změnit v let.
Chtěl bych víc, než druzí
pochopit a rozumět.

Měsíc výhled má,
my zas čas ke snění.
Tmavomodrá tma
je tichem k navracení.

